

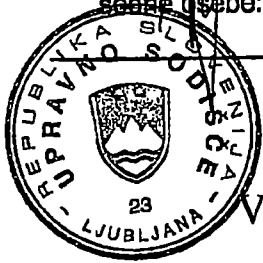
ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRavno sodišče RS, LJUBLJANA

15. 10. 2018

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

Podpis pristojne
sodne osebe:

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodniki mag. Liljana Polanec kot predsednica ter mag. Darinka Dekleva Marguč in mag. Damjan Gantar kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Tine Tratnik kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: ODVETNIŠKA DRUŽBA TRATNIK, SOČAN IN BOGATAJ o.p., d.o.o., Ljubljana, ki jo zastopa direktor Valter Bogataj, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi dostopa do informacij javnega značaja,

o tožbi tožeče stranke zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-159/2015/4 z dne 13. 1. 2016,

na seji 15. oktobra 2018

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka nosi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Banka Slovenije (v nadaljevanju organ) je s svojo odločbo št. 26.00-0192/15-MP z dne 23. 4. 2015 delno ugodila zahtevi prosilca - sedaj tožeče stranke, da se ji posreduje pogodba, sklenjena med Banko Slovenije in družbo Deloitte, d.o.o., z dne 29. 10. 2013, z vsemi sestavnimi deli in morebitnimi prilogami na način, da se razkrijejo naslednji podatki: uvodni del pogodbe, uvodna odstavka točke 1 in točki 1.1 in 1.2 pogodbe, ime in priimek kontaktne osebe na strani Banke Slovenije v točki 5.3. pogodbe, točka 7 pogodbe - razen tabele o urnih postavkah zaposlenih stranke z interesom, to je Deloitte, d.o.o., točki 10 in 11 pogodbe ter podatki o podpisnikih pogodbe; v preostalem delu je organ zavrnil dostop do pogodbe, ki jo sestavljajo tudi priloge Standard Terms an Conditions (Appendix 1), Valuation methodology and the legal framework (Appendix 2) in Proposed procedures (Appendix 3), iz razloga po 2., 3., 7. in 11. točki 1. odstavka 6. člena Zakona o dostopu informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ). Organ je izvedel tudi test interesa javnosti in ugotovil, da je v konkretnem primeru interes za varovanje podatkov, ki ustrezajo izjemam iz 2., 3., 7. in 11. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, večji od interesa javnosti za razkritje navedenih podatkov zahtevane pogodbe.
2. Zoper navedeno prvostopenjsko odločbo se je prosilec pritožil, Informacijski pooblaščenec (sedaj tožena stranka) pa je kot pritožbeni organ druge stopnje pritožbo zavrnil in hkrati ugotovil, da v pritožbenem postopku posebni stroški niso nastali. Tožena stranka je pritožbo zavrnila in potrdila odločitev organa v prvostopenjski odločbi, vendar na drugačni pravni podlagi, saj je presodila, da je razlog za zavrnitev dostopa do zahtevane informacije obstoj izjeme po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ.
3. Iz obrazložitve tožene stranke sledi, da je organ v postopek povabil tudi družbo Deloitte svetovanje, d.o.o., iz Ljubljane, tako da se je tudi opredelila do zahtevka prosilca ter izpostavila, da zahtevana pogodba predstavlja poslovno skrivnost v smislu 2. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ v povezavi z določili Zakona o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1); četudi gre morda za javnost zanimive informacije, pa njihovo razkritje ni v interesu javnosti, saj ne prestanejo testa interesa javnosti, njihovo razkritje pa bi lahko škodovalo tudi izvedbi upravnega postopka v smislu 7. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, zaradi česar je organu predlagala, naj zahtevo prosilca v celoti zavrne, oziroma podrejeno, naj zavrne dostop do zneska plačila za storitve, ki je opredeljen v 2. odstavku 7. točke pogodbe ter do 1., 2. in 3. alineje 3. odstavka 7. točke pogodbe in tudi do tabele iz 7. točke pogodbe, iz katere so razvidne urne postavke zaposlenih, kar je bilo pretežno tudi sprejeto v izreku prvostopenjske odločbe. Ker je prosilec v svoji pritožbi v zvezi s pritožbenimi razlogi bistvene kršitve določb postopka, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja ter zmotne uporabe materialnega prava

navedel argumente zoper ugotovitve organa glede izpolnjevanja pogojev za navedene izjeme iz 2., 3., 7. in 11. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, medtem ko se stranka z interesom ni pritožila zoper ugodilni del izreka prvostopenjske odločbe, s katerim je bil prosilcu omogočen delni dostop, mu je bila zato dne 2. 6. 2015 tudi posredovana zahtevana pogodba v obliki delnega dostopa, skladno s 1. točko izreka prvostopenjske odločbe, organ pa ni niti po prejemu pritožbe nadomestil svoje odločbe z novo, pač pa je pritožbo odstopil v reševanje Informacijskemu pooblaščenцу (sedaj toženi stranki), skladno z 245. členom ZUP. V skladu z 247. členom ZUP je izpodbijano odločbo preizkusila tudi sama tožena stranka, in sicer le v izpodbijanem delu ter v mejah pritožbenih navedb, po uradni dolžnosti pa je še preizkusila, ali ni prišlo v postopku na prvi stopnji do bistvenih kršitev postopka in ali ni bil prekršen materialni zakon. Ker je bila v skladu z načelom materialne resnice v okviru ugotavljanja pravilnega in popolnega dejanskega stanja tožena stranka s strani Nacionalnega preiskovalnega urada (v nadaljevanju NPU) dne 17. 9. 2015 obveščena, da so dokumenti, ki so predmet zahteve, del predkazenskega postopka, ki se vodi zaradi razlogov za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, za katero se storilec preganja po uradni dolžnosti, kar nakazuje na izjemo po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, je zato v nadaljevanju v skladu z načelom zakonitosti tožena stranka ugotavljala, ali je navedena izjema v konkretnem primeru podana, saj to terja zavrnitev dostopa do zahtevane informacije, kolikor se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Ker pojem kazenski pregon v slovenskem pravnem redu ni jasno definiran, je tožena stranka posredno iz razlage določb Zakona o kazenskem postopku (v nadaljevanju ZKP) razbrala, da gre za pregon storilcev kaznivih dejanj in drugih kaznivih ravnanj v najširšem smislu, obsega pa vse ukrepe za odkrivanje kaznivih dejanj in njihovih storilcev (predkazenski postopek), vlaganje in zastopanje kazenske obtožbe ter vsa druga procesna dejanja upravičenega tožilca po določbah ZKP. Po njenih ocenah v tej zvezi je zakonodajalec pri sprejemu ZDIJZ s tem, ko je uporabil izraz kazenski pregon, dopustil možnost, da se po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ varujejo vsi podatki iz vseh faz postopka kazenskega pregona in v zvezi z njim, torej tudi iz faze predkazenskega postopka, tako da se navedena izjema lahko deloma prekriva z 8. točko 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, tako da je uporaba ene ali druge izjeme odvisna od organa, od katerega se informacija zahteva, ter od faze, v katerem je postopek kazenskega pregona. Ker je namen izjeme po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ predvsem v tem, da se zagotovi nemoteno izvedba postopka kazenskega pregona in ker morata biti za obstoj izjeme po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ kumulativno podana oba predpisana pogoja, je posebej presojala še obstoj drugega pogoja, in sicer, da je postopek še v teku ter da bi razkritje informacije škodovalo izvedbi postopka. Tako je glede na določilo 15. a člena Uredbe o posredovanju in ponovni uporabi informacije javnega značaja (v nadaljevanju Uredba) pozvala Nacionalni preiskovalni urad, da pisno pojasni, ali

so v zvezi z zahtevanimi dokumenti v teku kakšni postopki kazenskega pregona in ali bi z razkritjem zahtevanih dokumentov lahko nastale škodne posledice za izvedbo teh postopkov ter kakšne bi te posledice bile in ali je v zvezi z zahtevanimi dokumenti že podal kazensko ovadbo pri pristojnem državnem tožilstvu. Z dopisom z dne 18. 12. 2015 je Nacionalni preiskovalni urad odgovoril, da zvezi z zahtevanimi dokumenti vodi predkazenski postopek zaradi razlogov za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti. Zaradi interesov preiskave v tej fazi podatkov o osumljenih osebah ne more razkriti. Z razkritjem zahtevanih dokumentov v tej fazi predkazenskega postopka pa bi zelo verjetno lahko nastale škodne posledice za izvedbo postopka v obliki otežitve ali onemogočanja dokazovanja kazenske odgovornosti posameznemu osumljencu. Dodatno je še navedel, da kazenske ovadbe pristojnemu državnemu tožilstvu še ni podal, razlogi za zavrnitev dostopa do zahtevanih informacij zaradi navedenih okoliščin pa bodo podani še približno 3 mesece; zato je obenem predlagal, da se zavrne dostop do zahtevanih informacij na podlagi 15. a člena Uredbe, do nadaljnjega. Ker je tako izpolnjen prvi pogoj glede izjeme po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, je za ugotovitev obstoja drugega pogoja potrebno uporabiti t. i. škodni test, s katerim se izkaže, ali bi bila z razkritjem prizadeta varovana pravna — dobrina, oziroma, ali bi nastala določena škoda konkretni izvedbi (pred)kazenskega postopka, pri čemer je dostop do zahtevanih informacij mogoče zavrniti le v primeru, če bi bila škoda za izvedbo (pred)kazenskega postopka večja od pravice javnosti do seznanitve z informacijo. Ker ocenjuje, da škodljiv učinek razkritja informacij na izvedbo (pred)kazenskega postopka najbolj verodostojno oceni organ, ki ta postopek vodi, to je NPU, ki je tudi pojasnil, da v predmetni zadevi kazenska ovadba še ni bila podana in da zaradi otežitve ali celo onemogočanja dokazovanja kazenske odgovornosti posameznemu osumljencu in morebitnega vplivanja na priče obstajajo zadržki za ugoditev prosilčevi zahtevi, v primeru razkritja širši javnosti pa bi tako prišlo do otežitve ali celo onemogočanja dokazovanja kazenske odgovornosti posameznemu osumljencu, s čimer bi lahko za izvedbo (pred)kazenskega postopka nastala nepopravljiva škoda, saj bi razkritje onemogočalo pravilno, popolno, objektivno in nepristransko opraviti in zaključiti (pred)kazenski postopek, s čimer je NPU v zadostni meri argumentiral škodljivi učinek razkritja, je po oceni tožene stranke razkritje zahtevanih informacij v nasprotju z javnim interesom. Pri tem je interes javnosti abstraktne in splošne narave, medtem ko je pregon storilcev kaznivih dejanj brez dvoma v javnem interesu, saj je glavna pravica in dolžnost preiskovalnih organov ravno pregon storilcev kaznivih dejanj, ki se preganjajo po uradni dolžnosti, obenem pa so vsi državni organi in organizacije z javnimi pooblastili dolžni naznaniti kazniva dejanja, za katera se storilec preganja po uradni dolžnosti, če so o njih obveščeni ali če kako drugače zvedo zanje. Zato je po presoji tožene stranke potrebno zahtevane informacije izvzeti iz prostega dostopa, saj bi njihovo razkritje v tem času povzročilo tolikšno škodo (pred)kazenskemu postopku, da le-te ne bi odtehtal

interes javnosti za razkritje, pač pa bi njihovo razkritje spodkopalo zakoniti interes države, da zavaruje tiste podatke, ki so pomembni za uspešno odkrivanje in pregon storilcev kaznivih dejanj. Ključno je prav dejstvo, da bi zaradi razkritja teh podatkov lahko nastala nepopravljiva škoda za izvedbo postopka, saj je nedvomno v interesu javnosti, da se ugotovi, kdo so storilci kaznivih dejanj in da se ukrene vse potrebno, da se odkrijejo in zavarujejo sledovi kaznivega dejanja in dokazi ter se zberejo vsa obvestila, ki bi utegnila biti koristna za uspešno izvedbo kazenskega postopka. Upoštevajoč določilo 2. odstavka 6. člena ZDIJZ tožena stranka zaključuje, da interes javnosti za dostop do zahtevanih informacij ni močnejši od interesa varstva postopka kazenskega pregona, zato so te informacije varovane kot izjema po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ. Pritožbo je zato zavrnila na podlagi 3. odstavka 248. člena ZUP in potrdila odločitev organa v prvostopenjski odločbi, vendar na drugačni pravni podlagi, saj je razlog za zavrnitev dostopa do zahtevane informacije obstoj izjeme po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ.

4. V tožbi tožeča stranka glede izpostavljenega obvestila NPU poudarja, da sama nima podatkov o teku morebitnega predkazenskega postopka, v katerem naj bi zahtevane listine predstavljale del spisa in da jih tudi ne more imeti. Navaja, da tudi sama nima nobenega razloga, da ne bi zaupala v verodostojnost takega podatka. Na načelni ravni se lahko tudi strinja, da razkritje listin, ki bi lahko predstavljale dokaz v predkazenskem postopku, lahko ima škodne posledice za sam postopek, tako da lahko oteži ali celo onemogoči dokazovanje kazenske odgovornosti posameznemu osumljencu. Vendar meni, da gre zgolj za pavšalne navedbe, ki pa v konkretnem primeru niso zadostne, češ da mora organ ugotavljati obstoj zakonskih pogojev glede izjem iz 6. člena ZDIJZ glede na konkretno zahtevane informacije in ne le na načelni ravni. Tožeča stranka očita, češ da bi morale v konkretnem primeru ugotovljeno in obrazloženo, kako konkretno bi razkritje zahtevanih listin negativno vplivalo na potek predkazenskega postopka in zakaj bi prav razkritje teh listin imelo tak vpliv, kar v konkretnem primeru ni bilo ugotovljeno, posledično pa tudi test prevladujočega interesa javnosti iz 2. odstavka 6. člena ZDIJZ ni mogel biti pravilno in zakonito izveden, češ da bi rezultat v nasprotnem primeru pokazal, da bi bilo potrebno zahtevi tožeče stranke ugoditi, kar naj bi sicer ugotovil že prvostopenjski organ ob uveljavljanju pravnih sredstev v zvezi z odločbo o izrednih ukrepih Banke Slovenije z dne 17. 12. 2013, češ da le-ta predstavlja informacijo javnega značaja. Zato meni, da bi morala biti v celoti dostopna javnosti brez zabrisanih delov tudi v konkretnem primeru zahtevana pogodba, z vsemi prilogami, češ da namena uresničevanja pravice javnosti ni mogoče doseči le z dostopom do navedene odločbe, temveč z razkritjem vseh listin, na katerih temelji, ki so predstavljali podlago za njeno izdajo, vključno z v konkretnem primeru zahtevano listino. Nadalje v tožbi očita še neobrazloženost prvostopenjske odločbe, kar naj bi navajalo na to, da bi naj pogodbo sklenila sama NLB, d.d., z družbo Deloitte svetovanje, d.o.o., toženi stranki pa očita, da se do

pritožbenih navedb v tej zvezi ni opredelila, tako da tožeča stranka ni seznanjena z razlogi za zavrnitev zahteve. Obema organoma prve in druge stopnje pa še očita, da ne konkretizirata in ne pojasnita, kakšna pogodba in s kakšno vsebino ter kdaj naj bi bila sklenjena med NLB, d.d., in družbo Deloitte svetovanje, d.o.o. Ker je tako izpodbijana odločba ostala neobrazložena, je tudi nepravilna in nezakonita. V tožbi še navaja, da je bila dolžnost organa, da razkrije ne le navedeno odločbo o izrednih ukrepih, temveč tudi obe poimensko navedeni poročili družbe Deloitte svetovanje, d.o.o., izdelani na podlagi zahtevane pogodbe, češ da je bilo vse navedeno plačano iz javnih sredstev. Ker odločba o izrednih ukrepih in s tem povezani poročili temeljijo prav na podlagi zahtevane pogodbe in ob upoštevanju, da je imetnikom naštetih vrednostnih papirjev nastala velika premoženjska škoda, hkrati pa je bila opravljena milijardna dokapitalizacija državnih bank iz javnih sredstev, za tožečo stranko to predstavlja stvaren in utemeljen javni interes glede razkritja zahtevane pogodbe, češ da gre za močnejši interes od interesa vodenja predkazenskega in kazenskega postopka, saj en sam (pred)kazenski postopek ni tako pomemben, kot je pomemben dostop javnosti do zahtevanih podatkov, češ da gre za podatke velikega pomena za premoženjski položaj številnih prebivalcev, javne finance in stabilnost finančnega sistema. Navaja še, da bi upiranje izpolnjevanju obveznosti po določilih ZDIJZ poslabšalo premoženjski položaj številnih državljanov, zato meni, da bi morala biti javnost seznanjena o dejanski in pravni podlagi sprejete odločitve in še zlasti za kaj je bil tako porabljen javni denar, zato naj bi bilo v interesu javnosti omogočiti vpogled ne le v odločbo o izrednih ukrepih, pač pa tudi v pogodbo, na podlagi katere je bila pripravljena, češ da gre pri tem za večji interes javnosti od interesa (pred)kazenskega postopka. V tožbi še očita da javnost tako ne razpolaga s popolnimi informacijami, čeprav je bil za dokapitalizacijo državnih bank porabljen znaten del državnega proračuna in gre že zato za širše pomembno družbeno temo, razkritje zahtevane pogodbe pa bi pripomoglo k javni razpravi o delovanju, odločitvah in odgovornosti Banke Slovenije glede sprejetih ukrepov, tudi z vidika njihove utemeljenosti, opravičenosti, smotrnosti in zakonitosti, češ da pri tem ne gre le za varstvo interesov razlaščenih bivših imetnikov vrednostnih papirjev. Kljub temu, da se je pritožbeni organ pri potrditvi prvostopenjske odločbe oz. pri zavrnitvi pritožbe oprl na drugo pravno podlago, v tožbi zgolj iz previdnosti tožeča stranka dodatno navaja razloge, zaradi katerih meni, da tudi če bi izpodbijana odločba temeljila na istih pravnih podlagah, kot prvostopenjska odločba, prav tako ne bi bila pravilna in zakonita, kar podrobneje pojasnjuje tudi v več nadaljnjih pripravljalnih vlogah.

5. V tožbenem zahtevku sodišču predlaga, naj izpodbijano odločbo odpravi in tožeči stranki dovoli dostop do zahtevane informacije - pogodbe, sklenjene med Banko Slovenije in družbo Deloitte svetovanje d.o.o, Ljubljana dne 29. 10. 2013, z vsemi sestavnimi deli in prilogami, oziroma podrejeno, naj izpodbijano odločbo odpravi

in zadevo vrne toženi stranki v nov postopek, z naknadno modifikacijo podrejenega tožbenega zahtevka z dne 28. 11. 2016 tako, da naj sodišče v zavrnilnem delu odpravi prvostopenjsko odločbo z dne 23. 4. 2015 ter zadevo vrne prvostopenjskemu organu v nov postopek.

6. Tožena stranka v odgovoru na tožbo in nadaljnjih pripravljalnih vlogah zavrača tožbene očitke in v celoti vztraja pri argumentih, s katerimi je v izpodbijani odločbi utemeljila svojo odločitev, pri čemer je v konkretnem primeru presojala mnenje NPU z vidika zahtevanih informacij in ga upoštevala kot relevantno. Glede tožbenih argumentov meni, da tudi ti govorijo v prid temu, da NPU pravilno, popolno, objektivno in nepristransko opravi in zaključi (pred)kazenski postopek. Sodišču tožena stranka predlaga, naj tožbo v celoti zavrne.
7. Banka Slovenije v odgovoru na tožbo in v nadaljnjih pripravljalnih vlogah odgovarja na tožbene navedbe in na navedbe tožeče stranke v nadaljnjih pripravljalnih vlogah ter sodišču predlaga, naj zavrne primarni zahtevek iz tožbe z dne 12. 2. 2016 in tudi podrejeni tožbeni zahtevek z dne 28. 11. 2016, s katerim je bil zamenjan podrejeni zahtevek iz tožbe z dne 12. 2. 2016.

K točki 1:

8. Tožba ni utemeljena.
9. Tožena stranka je v izpodbijani odločbi pritrdila pravilnosti odločitve organa, da deloma, v izrecno navedenem delu zavrne dostop do zahtevane informacije, in sicer pogodbe, sklenjene med Banko Slovenije in gospodarsko družbo Deloitte, d.o.o., z dne 29. 10. 2013, z vsemi sestavnimi deli in morebitnimi prilogami, na podlagi stališča, da je v obravnavnem primeru podana izjema za dostop do informacije javnega značaja iz 6. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ.
10. Zakonodajalec je z normativno vsebino 1. odstavka 5. člena ZDIJZ opredelil, da so informacije javnega značaja prosilcem prosto dostopne, organ pa lahko po 1. odstavku 6. člena ZDIJZ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na v tem členu taksativno določene izjeme. Med drugim se tako lahko prosilcu zavrne zahteva tudi tedaj, če gre za podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim, in bi njegovo razkritje škodovalo izvedbi tega postopka (6. točka 1. odstavka 6. člena ZDIJZ).
11. Med strankami ni sporno, da so dokumenti, ki so predmet zahteve tožeče stranke za dostop do informacij javnega značaja, del predkazenskega postopka, ki ga NPU vodi zaradi razlogov za sum, da je bilo storjeno kaznivo dejanje, ki se preganja po uradni dolžnosti, podatki pa bodo uporabljeni kot morebiten dokaz v kazenskem postopku.

12. Tožeča stranka tem ugotovitvam, ki izhajajo tudi iz podatkov v listinah predloženega upravnega spisa zadeve, ne nasprotuje, ugovarja pa stališčem, s katerimi tožena stranka utemeljuje, da interes javnosti za razkrije zahtevanih informacij ni močnejši od interesa, da se ti podatki zavarujejo. Tožeča stranka tako ugotovljenega dejanskega stanja, bistvenega za presojo izpolnjevanja pogoja za uporabo izjeme od pravila splošnega dostopa, v tožbi izrecno ne izpodbija z navedbo drugih pravno pomembnih okoliščin, ampak s tem v zvezi navaja, da sama tudi nima nobenega razloga, da ne bi zaupala v verodostojnost takega podatka (v tožbi na str. 3, 2. odstavek), zato sodišče ni imelo podlage za nadaljnje preverjanje dejanskega stanja, ki je za odločitev v zadevi odločilnega pomena. V skladu s 1. odstavkom 20. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) namreč preizkusi dejansko stanje le v okviru tožbenih navedb.
13. Pač pa tožeča stranka ugovarja pravilnosti uporabe določbe 6. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ v odločbi tožene stranke, ki to določbo razlaga tako, da pojem „kazenski pregon“ obsega tudi vse ukrepe za odkrivanje kaznivih dejanj in njihovih storilcev (torej tudi predkazenski postopek).
14. Po presoji sodišča je potrebno pritrditi razlagi citirane zakonske določbe 6. točke 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, kot jo je podala tožena stranka v drugostopenjski odločbi. Pojem „kazenski pregon“, ki je uporabljen v tej določbi ZDIJZ, je namreč širši od pojma „kazenski postopek“. Kazenski pregon tako tudi po presoji sodišča obsega, poleg kazenskega postopka v ožjem smislu, tudi vse ukrepe za odkrivanje kaznivih dejanj in njihovih storilcev, torej tako predkazenski postopek, kot tudi vlaganje in zastopanje kazenske obtožbe ter vsa druga procesna dejanja upravičenega tožilca po ZKP. Pri tem sodišče še pojasnjuje, da je enako stališče že večkrat izrazilo v bistveno primerljivih zadevah v sodbah št. I U 385/2016 in I U 54/2017. ZDIJZ v 6. točki 1.a odstavka 6. člena ZDIJZ namreč določa, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim, ali postopka s prekrški in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Iz navedenega besedila izhaja, da je eden od pogojev za obstoj te izjeme, da je podatek bodisi sestavljen zaradi kazenskega pregona ali pridobljen zaradi kazenskega pregona. Sestava dokumenta in pridobitev dokumenta sta dva različna pojma. Tudi če je bil obravnavani dokument najprej sestavljen, pozneje - po njegovi sestavi pa s strani NPU pridobljen zaradi potreb predkazenskega postopka, je torej od pridobitve dalje bil izpolnjen eden od obeh pogojev za obstoj izjeme po 6. točki 1. odstavka 6. člena ZDIJZ, drugi pogoj pa je, da bi razkritje dokumenta škodovalo izvedbi postopka.
15. Med strankama, kot je bilo že rečeno, ni sporno, da NPU zahtevani dokument potrebuje zaradi potekajočega predkazenskega postopka in da le-ta poteka, sporno pa je, ali bi njegovo razkritje škodovalo izvedbi tega postopka. Sodišče meni, da je

NPU nedvomno tisti strokovni organ, ki v fazi predkazenskega postopka lahko strokovno oceni, kdaj bi lahko razkritje določenega dokumenta škodovalo predkazenskemu postopku. Po mnenju sodišča gre za strokovno mnenje in ni nobenega razloga, da bi se dvomilo v strokovnost delovanja NPU. Po mnenju sodišča bi lahko pristojni organ zavrnil tako strokovno oceno le, če bi iz njene vsebine izhajalo nekaj, kar je očitno nerazumno. Sodišče s tem v zvezi meni, da je v trenutku, ko poteka predkazenski postopek, večjega pomena to, da ta postopek nemoteno poteka do konca ter da se tudi ugotovi, katera kazniva dejanja so bila storjena in kdo jih je storil, saj je na ta način tudi lažje izvesti morebitne odškodninske postopke s strani tistih, ki so bili zaradi kaznivih dejanj oškodovani.

16. Sodišče se tudi ne strinja s tožbenimi očitki glede pomanjkljive oziroma nezadostno obrazložene odločitve tožene stranke s tem, ko je zaključila, da bi javno razkritje škodovalo predkazenskemu postopku. Sodišče se tudi v tej zvezi, tako kot tožena stranka, sklicuje na mnenje NPU, naj se podatki ne razkrijejo, saj kot je bilo že rečeno, ni razloga, da bi se dvomilo v strokovnost tega mnenja. Taka obrazložitev je namreč tudi po mnenju sodišča povsem zadostno konkretizirana, v tako zgodnji fazi kazenskega postopka, kot je predkazenski postopek, zato je tudi tožena stranka ravnala pravilno, ko se je oprla na to mnenje pri svoji odločitvi, saj bi glede na preiskovalna dejanja, ki so še v teku, lahko z njihovim razkritjem oziroma podrobno obrazložitvijo bila ugotovljena ciljna usmerjenost preiskovalnih dejanj, kar bi posledično lahko privedlo celo do uničenja posameznih dokazov, potrebnih za nadaljnji kazenski postopek, kolikor bi do njega prišlo.
17. Tožena stranka je tudi pravilno opravila oceno, da javni interes glede nerazkritja ni močnejši od javnega interesa za razkritje informacije. Sodišče lahko glede navedenega v celoti sledi stališču tožene stranke, zato na podlagi pooblastila zakonodajalca iz 2. odstavka 71. člena ZUS-1 v svoji obrazložitvi ne navaja ponovno razlogov tožene stranke za tako stališče, pač pa se na tem mestu izrecno sklicuje na izražena stališča tožene stranke, ki je celovito in pravilno ocenila, da se interes varovanja postopka kazenskega pregona kaže v potrebi po varovanju podatkov, ki so pomembni za izvedbo postopka. Pravilno je ocenila, da je pregon storilcev kaznivih dejanj v javnem interesu, razkritje zahtevanih informacij v tem času pa bi povzročilo takšno škodo postopku kazenskega pregona in bi bilo razkritje zahtevanih informacij celo v nasprotju z interesom javnosti. Izpodbijana odločba je tako dovolj obrazložena, da jo je mogoče preizkusiti.
18. Tudi kolikor tožeča stranka meni, da bi razkritje zahtevanih podatkov znatno olajšalo uresničevanje pravic vsem razlaščenim imetnikom kvalificiranih obveznosti bank in bi le s popolnim dostopom do vseh informacij bila mogoča izvedba bodočega postopka odškodninskega varstva, pa sodišče v tej zvezi meni, da na ta način ni mogoče utemeljiti, da je javni interes glede razkritja v smislu 2. odstavka 6. člena ZDIJZ močnejši od javnega interesa za omejitev dostopa do

zahtevane informacije. Javni interes glede razkritja bi bil močnejši le, če bi bile ogrožene take vrednote, kot so na primer življenje, zdravje ali varnost ljudi ali če bi grozila neposredna škoda za premoženje večje vrednosti, o čemer se je sodišče doslej že večkrat izreklo v svojih odločitvah v primerljivih zadevah, med drugim v sodbah št. I U 1488/2011, I U 1992/2010 in I U 54/2017. Četudi pojem javnega interesa v ZDIJZ sicer ni natančno opredeljen in gre za pravno nedoločen pojem, pa ga je potrebno interpretirati v vsakem posameznem konkretnem primeru oziroma glede na individualne okoliščine konkretnega primera. V obravnavanem primeru ga tožeča stranka sicer utemeljuje z znatnimi izdatki iz javnih sredstev za sanacijo državnih bank, kot zanimive za širšo javnost. Čeprav je sicer res, da je sanacija bank iz javnih sredstev imela posledice tako za imetnike kvalificiranih obveznosti bank, kot tudi za vse prebivalstvo, vendar pa iz tega še ne izhaja, da je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa za omejitev dostopa do zahtevane informacije. S tem v zvezi je treba namreč tudi upoštevati, da je prav tako v javnem interesu predvsem to, da lahko pristojni organi v okviru predkazenskega postopka nemoteno opravijo svoje delo v okviru svojih pristojnosti, kar pomeni, da ugotovijo, katera kazniva dejanja so bila storjena in kdo so njihovi storilci ter da poskrbijo, da bodo sproženi zoper njih nadaljnji postopki. To pa je na ta način nedvomno tako v javnem interesu, kot tudi v interesu tistih, ki menijo, da so bili oškodovani, torej je tudi v njihovem interesu, da zahtevane informacije začasno, torej v času med tekom kazenskega postopka oziroma do določene faze kazenskega postopka, še niso dostopne komurkoli oziroma celotni javnosti.

19. Ker je po povedanem odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi 1. odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo. Sodišče je v zadevi odločilo brez glavne obravnave, ker je v zadevi sporna le pravna presoja v konkretnem primeru odločilnih dejstev, za katere je sodišče ocenilo, da med strankama postopka niso bila sporna (1. odstavek 59. člena ZUS-1).

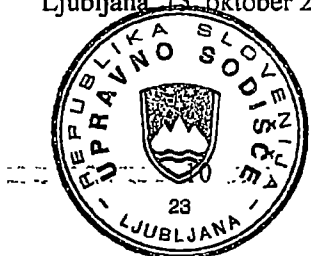
K 2. točki izreka:

20. Odločitev o stroških postopka temelji na določilu 4. odstavka 25. člena ZUS-1, po katerem v primeru, ko sodišče tožbo zavrne, trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 15. oktober 2018

Predsednica senata:

Liljana Polanec, i.r.

Ta prepis je soglasen z izvirkom
Podpis pritožljive sodne osebe: